

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/3087/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 57. § (2) bekezdésével és 58. §-ával szemben előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A dr. Pál-Szántó Ágnes ügyvéd által képviselt kiskorú indítványozó, valamint törvényes képviselője (a továbbiakban: indítványozók) alkotmányjogi panaszt terjesztettek elő.
- [2] Az indítványozók az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt nyújtottak be az Alkotmánybírósághoz. Alkotmányjogi panaszuk szerinti kérelmük arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 57. § (2) bekezdése és 58. §-a alaptörvény-ellenességét, és azokat az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.
- [3] Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 27. §-ára való hivatkozás nélkül „támadott bírói döntések”-ként megjelölve kifogásolja a Kúria mint felülvizsgálati bíróság 2025. szeptember 4. napján kelt, Kfv.V.37.285/2025. számú végzését, valamint a Fővárosi Törvényszék 2025. március 18. napján kelt, 7.K.700.463/2025/4. számú ítéletét, de a bírói döntések alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló határozott kérelmet nem tartalmaz.
- [4] A fentiek figyelembevételével az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt annak tartalma alapján az Eütv. 57. § (2) bekezdése és 58. §-a alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványként értékelte, s ennek megfelelően vizsgálta.
- [5] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügynek a törvényszék által megállapított tényállása szerint a kiskorú indítványozó (alapügy I. rendű felperese) törvényes képviselője (alapügy II. rendű felperese) által meghatalmazott jogi képviselő útján

2024. szeptember 26-án kérte Budapest Főváros Kormányhivatala [...] Kerületi Hivatalától (alapügy alperese), hogy az I. rendű felperes részére dTap és MMR oltások alóli mentességet adjon az Eütv. 58. § (3) bekezdése alapján. Arra hivatkozott, hogy az I. rendű felperes az oltásban meghalhat, és ezen körülmény változása nem várható. Továbbá 30 napos határidő biztosítását kérte hiánypótlásra, hogy a mentesítéshez szükséges orvosi szakvéleményt benyújtsa. Az alperes végzésével 30 napos határidőt adott az orvosi szakvélemény benyújtására.

- [6] A felperesek jogi képviselőjük útján 2024. november 4-én kérték a mentesítési eljárás felfüggesztését arra hivatkozással, hogy az előkérdés – a hiányzó szakorvosi vélemény a mentesség megadásához – eldöntése bírósági hatáskörbe tartozik. Kérelmükhöz csatolták a 2024. november 1-jén kelt, az I. rendű felperes házi gyermekorvosa ellen – a kiskorú I. rendű felperes nevében – benyújtott keresetlevelet.
- [7] Az alperes 2024. november 6-án megkereste az I. rendű felperes házi gyermekorvosát, akinek 2024. november 11-én adott nyilatkozata szerint az I. rendű felperes eddig minden korhoz kötött kötelező védőoltását megkapta és ezen felül öt alkalommal választható védőoltást is kapott. A védőoltások beadásakor a rendelőben a gyermeknek nem volt rendellenes reakciója és ilyet az oltást követően sem jelzett a törvényes képviselő.
- [8] Az alperes a 2024. november 13-án kelt végzésével az eljárás felfüggesztésére irányuló kérelmet elutasította. Végzésének indokolása szerint a hivatkozott polgári per tárgya a házi gyermekorvos orvosi joggal való visszaélésének megállapítására, valamint az általa adandó jognyilatkozat pótlására irányul. A végzés rögzítette, hogy amennyiben a kiskorúnál olyan egészségi állapot vagy betegség állna fenn, mely a mentesítést megalapozhatná, olyan orvos által kiállított szakvéleményt szükséges benyújtani, aki a kiskorú ezen betegsége szempontjából széles szakmai ismeretekkel rendelkezik (szakorvos), a kiskorút és annak betegségét jól ismeri, annak kezelését meghatározza, irányítja, rendszeresen ellenőrzi, gyógykezeléséért felelősséggel tartozik, vagyis megfelel a kezelőorvos Eütv.-ben írt fogalmának. A házi gyermekorvos nyilatkozata alapján a gyermek korhoz kötött kötelező védőoltások alóli mentessége nem indokolt. Mindezekre figyelemmel az alperesi végzés megállapította, hogy a polgári perben hozott döntés – a mentesítési eljárás felfüggesztése szempontjából – nem minősül bíróság hatáskörébe tartozó előkérdésnek, ezért a mentesítési eljárás felfüggesztése iránti kérelem elutasításának volt helye.
- [9] A felperesek (indítványozók) az alperes határozata ellen közigazgatási pert indítottak, keresetükben elsődlegesen az alperesi végzés megváltoztatását és a mentesítési eljárás felfüggesztését, másodlagosan az alperesi végzés hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését, harmadlagosan az alperes végzésének a megsemmisítését kérték. Előadásuk szerint a polgári perre tekintettel az orvosi szakvélemény beszerzése bírósági hatáskörbe került, ezért kérték az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 48. § (1)

bekezdés a) pontja alapján a közigazgatási eljárás felfüggesztését, melyet az alperes törvénysértő módon nem teljesített. Hivatkozásuk szerint az alperes csak a polgári per jogerős befejezését követően került volna abba a helyzetbe, hogy megítélhesse a közigazgatási eljárásban, hogy rendelkezésre áll-e az Eütv. 58. § (3a) bekezdése szerinti orvosi szakvélemény. Kiemelték, hogy amennyiben a polgári ügyben eljáró bíróság az ítéletével pótolja a perbe vont orvos által megtagadott szakvéleményt (pótolja a kezelőorvos jognyilatkozatát), abban az esetben a rendelkezésükre fog állni az Eütv. 58. § (3a) bekezdés szerinti szakvélemény. Így a polgári per a mentességi eljárás előkérdésének minősül.

[10] A kereset alapján eljáró Fővárosi Törvényszék 2025. március 18. napján kelt, 7.K.700.463/2025/4. számú ítéletével az alperes végzését megsemmisítette és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Indokolása szerint az alperes elmulasztotta a felperesek eljárás felfüggesztése iránti kérelme kapcsán a releváns tények tisztázását, melynek hiányában megalapozatlan döntésre jutott; nem vizsgálta, hogy folyamatban van-e bíróság előtt a közigazgatási eljárásra kiható peres eljárás, a bírósági döntés releváns-e, illetve, hogy a polgári perben eljáró bíróság a mentesítést megalapozó jognyilatkozatot pótolhatja-e. Ez utóbbi kérdés eldöntése bírósági hatáskörbe tartozik. Kiemelte, hogy amennyiben a polgári per a felpereseknek kedvező módon zárulna, okafogyottság miatt már nem teljesülhetne az Eütv. 58. § (3a) bekezdése szerinti feltétel, illetve, ha az alperes nem várja be a bírósági döntést, és a végrehajtás megtörténik, utóbb reparálhatatlan helyzet áll elő. Mindezek alapján – az alperesi állásponttal szemben – a polgári bírósági döntés az alperesi döntés előkérdését képezi. Az alperes a fentiek vizsgálata, valamint a polgári bíróság megkeresése után került volna abba a helyzetbe, hogy megalapozott döntést hozzon az eljárás felfüggesztéséről, vagy a felfüggesztés iránti kérelem elutasításáról. Ennek elmulasztásával az alperes az Ákr. 48. § (1) bekezdés a) pontját megsértve járt el. Ugyanakkor – álláspontja szerint – az alperes indokolatlanul kereste meg a házi gyermekorvost, mert az egyébként sem minősült kezelőorvosnak. Az új eljárásra előírta az alperesnek az illetékes polgári bíróság megkeresését a tekintetben, hogy a közigazgatási eljárásra kiható peres eljárás folyamatban van-e, a per tárgyát képezi-e az Eütv. 58. § (3a) bekezdése szerinti jognyilatkozat pótlása, illetőleg mi a per állása, azzal, hogy ezután dönthet a felperesek eljárás felfüggesztése iránti kérelméről.

[11] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyben kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 121. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Indokolása szerint az adott ügyben az általa szükségképpen vizsgálandó körülményeket az Eütv. 58. §-a tartalmazza, így a felperesek által indított polgári peres eljárás e kereteken kívül esik, és nem vitatottan a mentesítési eljárás során nem állt rendelkezésre a hiánypótlási felhívásban kért szakorvosi vélemény, azt

a felperesek csak ezután remélték beszerezni. Így a mentesítési eljárás felfüggesztésének nem volt helye, még úgy sem, hogy a felperesek lépéseket tettek a szakvélemény beszerzése érdekében. Hangsúlyozta továbbá, hogy az Eütv. a felperesi hiánypótlás elmulasztását követően további vizsgálatot, tényállás tisztázási kötelezettséget nem ír elő a hatóság részére. Legfeljebb csak akkor kellett volna további vizsgálatot végeznie, ha a felperesek a tárgyi eljárásra kiható bírósági eljárásra hivatkoztak volna, de erre nem került sor. A felperesek az I. rendű felperes esetében nem jelöltek meg konkrét, a védőoltás szempontjából kontraindikált betegséget. A felperesek által perelt házi gyermekorvos továbbá az Eütv. alapján nem minősül kezelőorvosnak [Eütv. 3. § b) pontja, 58. § (3) bekezdése], ezért tőle a mentesítés alapjául szolgáló orvosi szakvélemény nem várható (alkalmatlan személy perlése). Így a mentesítési eljárás felfüggesztésére nem volt lehetőség az Ákr. 48. § (1) bekezdésének a) pontja alapján. A jogerős ítéletben adott új eljárásra vonatkozó iránymutatás emiatt is hiányos és megalapozatlan. Azon ítéleti kötelezésnek, hogy az alperes a polgári peres eljárásról adatokat szerezzen be a polgári bíróságtól, a mentesítési eljárás szempontjából nincs jelentősége, az az eljárásra kiható eredményre nem vezetne.

- [12] A Kúria mint felülvizsgálati bíróság 2025. szeptember 4. napján kelt, Kfv.V.37.285/2025. számú végzésével a Fővárosi Törvényszék 2025. március 18. napján kelt, 7.K.700.463/2025/4. számú ítéletét hatályon kívül helyezte, s az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló tényekből helytelen jogi következtetésre jutott, döntése megalapozatlan. A Kúria végzése szerint a törvényszéknek arról kellett döntenie, hogy jogszerű volt-e az I. rendű felperes kötelező védőoltás alóli mentesítése iránti eljárás felfüggesztésére irányuló felperesi kérelmet elutasító alperesi végzés. Megjegyezte a Kúria, hogy ebben a körben kizárólag az Ákr. 48. § (1) bekezdés a) pontja mikénti alkalmazásának kérdése merült, merülhetett fel. Az Ákr. 48. § (1) bekezdés a) pontja szerint a hatóság felfüggeszti az eljárást, ha az előkérdés bíróság hatáskörébe tartozik. E rendelkezés értelmében tehát valamely hatósági eljárás felfüggesztésének akkor van helye, ha bíróság hatáskörébe tartozó olyan kérdés eldöntését kell bevárni, amely a hatósági eljárás érdemi kimenetelére kihat. A felfüggesztés célja a döntéshez szükséges feltételek (anyagi jogi vagy eljárási jogi feltételek) megteremtése a megalapozott döntés érdekében. A Kúria utalt a Kfv.III.37.872/2016/7. számú eseti döntésére, mely szerint az eljárás felfüggesztésére csak olyan előkérdés fennállása esetében kerülhet sor, amelynek eldöntése a határozat hozatalára hatással lehet. Az Ákr. 48. § (1) bekezdés a) pontja rendelkezése alapján is akkor alkalmazható a jogintézmény, ha a bíróság hatáskörébe tartozó előkérdés az ügy érdemével összefügg, azaz feltétlenül szükséges a bíróság határozatának a bevárása a hatósági döntés objektív meghozatalához, oly módon, hogy anélkül a hatósági döntés megalapozatlan lenne. A Kúria álláspontja szerint

ugyanakkor az adott ügyben ilyen előkérdés nem állt fenn, az elsőfokú bíróság tévesen foglalt állást, amikor az I. rendű felperes nevében indított, a házi gyermekorvos ellen kezdeményezett polgári perben hozandó döntést a mentesítési eljárás érdemére kiható előkérdésnek tekintette. Az adott ügyben ugyanis a felperesek a kérelmükre indult mentesítési eljárás felfüggesztését lényegében a mentesítési kérelem elbírálásához szükséges orvosi szakvélemény pótlása érdekében kérték; azután, hogy azt nem csatolták sem a kérelem benyújtásakor, sem az alperes hiánypótlási felhívásában megadott 30 napos határidőn belül. Az Eütv. 58. § (3a) bekezdése értelmében viszont már a mentesítési kérelemhez csatolni kell a mentesítés indokoltságát alátámasztó, a kezelőorvos által adott szakvéleményt és a következőket bírói joggyakorlat alapján a bizonyítási teher a kérelmezőn nyugszik {lásd többek között a Kfv.VI.37.199/2016/13. számú kúriai döntés [41] bekezdése, Kfv.III.37.545/2017/9. számú döntés [42] bekezdése}, neki kell a kezelőorvostól származó olyan szakvéleményt benyújtania, amely alapján a hatóság a mentesítés kérdéséről érdemben állást foglalhat. Az adott esetben a felperesek hivatkozása szerint a polgári pert a házi gyermekorvos orvosi joggal való visszaélésének megállapítása érdekében, valamint az általa adandó jognyilatkozat (szakvélemény) pótlása miatt kezdeményezték. Ezzel szemben az alperes helytállóan érvelt a felülvizsgálati kérelmében, hogy alkalmatlan személy perlésére utalt, hiszen a polgári perben perelt házi gyermekorvos nem tekinthető az Eütv. 3. § b) pontja szerinti kezelőorvosnak, tőle a mentesítés alapjául szolgáló orvosi szakvélemény nem várható. A felperesek ezáltal a kérelemre induló mentesítési eljárásban nem is tudtak volna eleget tenni annak a feltételnek, hogy az I. rendű felperes kötelező védőoltás alóli mentesítésének indokoltságát a megfelelő szakvéleménnyel (kezelőorvostól származó szakvéleménnyel) bizonyítsák.

- [13] A Kúria végzése szerint többek között a Kfv.III.37.545/2017/9. számú eseti döntésében is rögzítette már, hogy az Eütv. szerinti kezelőorvosi szakvélemény célja a védőoltás alóli mentesítési eljárásban a hatóság hiányzó szakértelmének a pótlása abban a körben, hogy a védőoltásra kötelezett személy esetében van-e orvosi indoka a mentesítésnek (ítélet [32] bekezdése). A vizsgált esetben a polgári perben hozandó döntés ezzel nincs összefüggésben, a polgári bíróság határozata nem töltheti be azt a funkciót, hogy a mentesítési kérelem hiányát kiküszöbölje. Megjegyezte a Kúria, hogy a tárgybeli kötelező védőoltásokkal kapcsolatos konkrét kontraindikációról az I. rendű felperest illetően a felperesek nem nyilatkoztak (ilyenre a megkeresett házi gyermekorvos válasza sem utalt). A Kúria azt is megállapította továbbá, hogy az elsőfokú bíróság megfelelő indok nélkül állapította meg, hogy az alperes megsértette az Ákr. 62.§-át, a tényállás-tisztázási kötelezettségét. Minden releváns tény és adat az alperes rendelkezésére állt ahhoz, hogy az eljárás felfüggesztése iránti kérelemről döntsön. A felperesek nyilatkoztak a polgári per tárgyáról, csatolták a házi gyermekorvos ellen előterjesztett keresetlevelet, melyek alapján az alperes

következtethetett arra, hogy az adott esetben nem áll fenn bírósági hatáskörbe tartozó előkérdés a mentesítési eljárás szempontjából. Ennek okán sem volt megállapítható jogszabálysértés az eljárás felfüggesztése iránti kérelem elutasítása körében.

- [14] Mindezek alapján a Kúria döntése elvi tartalmaként rögzítette: „A kötelező védőoltás alóli mentesítési eljárásnak nem előkérdése a védőoltásra kötelezett kiskorú személy házi gyermekorvosa ellen indított polgári perben hozandó döntés, amely pert a házi gyermekorvos orvosi joggal való visszaélésének megállapítására, valamint az általa adandó jognyilatkozat (szakvélemény) pótlására kezdeményeztek, ezért ezen az alapon az eljárás felfüggesztése nem merülhet fel.”
- [15] Ezt követően az indítványozók alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszukban az Eütv. 57. § (2) bekezdése és 58. §-a alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését az Alaptörvény több rendelkezésére [II. cikk, XV. cikk (2) bekezdése, XVI. cikk (1) és (2) bekezdése] hivatkozással kérték.
- [16] Az alkotmányjogi panasz általánosságban, konkrét jogszabályi rendelkezésre utalás nélkül „a kötelező oltások rendszere” kapcsán sérelmezi, hogy a gyermekeket „kényszerítik egy olyan orvosi beavatkozásra, amelynek ismert kockázata a halál”. Az alkotmányjogi panasz szerint az „állam ezzel a legvédtelenebbeket – a gyermekeket – teszi ki a legnagyobb kockázatnak, és ezzel megsérti az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltóságot, a XVI. cikkben rögzített gyermekvédelmi kötelezettséget és a XV. cikk (2) bekezdésében szereplő hátrányos megkülönböztetés tilalmát.” Az alkotmányjogi panasz – konkrét jogszabályi rendelkezéssel való összefüggésre utalás nélkül – állítja: „[a] test feletti önrendelkezés elvének megsértése, különösen akkor, ha az idegen genetikai vagy biológiai anyagok testbe juttatásával történik, az emberi méltóság egyik legsúlyosabb megsértése, amelynek erkölcsi súlya a beleegyezés nélküli szexuális cselekményhez hasonlítható. Mindkettő lényege, hogy az egyén testét akarata ellenére használják, megsértve a legbelső emberi határt – a testhez való jogot. A magyar állam e gyakorlat révén sérti az emberi méltóságot, az élethez való jogot, valamint a gyermekek testi integritásához való alkotmányos védelmet”. Az alkotmányjogi panasz egyebekben a bíróságok, illetve a Kúria joggyakorlatát kifogásolja, s úgy véli, hogy a „bírói gyakorlat” „nem az igazság szolgálatában áll, hanem az emberellenes állami erőszak legitimálásában”.
- [17] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Ügyrendben meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 27. §, illetve 26. § (1) bekezdése

szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.

- [18] 3.1. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozók a kúriai végzéssel zárult ügyben felperesek voltak, jogorvoslati lehetőségeiket kimerítették, magánszemélyként indítványozói jogosultsággal rendelkeznek.
- [19] 3.2. Megállapítható, hogy az indítványozók a Kúria mint felülvizsgálati bíróság végzésével szemben az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben terjesztették elő az alkotmányjogi panaszukat.
- [20] 3.3. Az Abtv. 26. § (1) bekezdésére hivatkozással az indítványozók az Eütv. 57. § (2) bekezdése és 58. §-a Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatát kérték. Az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerint az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán bekövetkező Alaptörvényben biztosított jog sérelmére lehet hivatkozni. Jelen esetben megállapítható, hogy az Eütv. indítványban megjelölt 57. § (2) bekezdésére, mely a fertőző betegségek kapcsán kötelező védőoltás rendeleti előírására ad felhatalmazást, az alapügyben – a kötelező védőoltás alóli mentesítés iránti eljárás felfüggesztésére irányuló kérelem tárgyában hozott [...] számú végzés, mint közigazgatási cselekmény jogszerűségének vizsgálatára indított közigazgatási jogvitában – eljáró bíróságok döntésükben nem alkalmazták.
- [21] Az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján jogszabály ellen előterjesztett alkotmányjogi panasz feltétele, hogy a támadott jogszabályt az ügyben folytatott bírósági eljárásban alkalmazzák. Ha ez nem állapítható meg, akkor a panasz visszautasításának van helye. A jelen esetben az Eütv. alkotmányjogi panasszal támadott 57. § (2) bekezdését az ügyben folytatott bírósági eljárásban nem alkalmazták. Ennélfogva az Abtv. 26. § (1) bekezdésére hivatkozással előterjesztett indítvány e vonatkozásban nem felel meg az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti feltételeknek {lásd hasonlóan: 3331/2023. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [38]}.
- [22] 3.4. A határozott kérelem feltételeit az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének a)–f) pontjai rögzítik, melyeknek az alkotmányjogi panasz az Eütv. 58. §-át érintően nem felel meg.
- [23] Megállapítható, hogy az indítvány megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó alaptörvényi és törvényi rendelkezéseket; megjelölte az

Alkotmánybíróság által vizsgálandó jogszabályi rendelkezést, továbbá az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit; tartalmaz kifejezett kérelmet a támadott jogszabályi rendelkezés megsemmisítésére.

- [24] Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjai szerint az alkotmányjogi panasznak meg kell jelölnie az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét, illetve egyértelmű indokolást kell tartalmaznia arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés miért ellentétes az Alaptörvény indítványban felhívott rendelkezéseivel. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Eütv. 58. §-ával szemben előterjesztett alkotmányjogi panasz e követelménynek nem tesz eleget, mert nem tartalmaz alkotmányossági érvelést magában foglaló egyértelmű indokolást azt érintően, hogy miért tartja az Eütv. 58. §-ának egészét az Alaptörvény indítványban megjelölt egyes rendelkezéseibe ütközőnek.
- [25] Az Eütv. 58. § (1) bekezdése a kötelező védőoltás elhalasztásáról rendelkezik. Ehhez kapcsolódóan a (2) bekezdés, illetve a (2a) bekezdés az elhalasztott kötelező védőoltás pótlását, illetve minderről az egészségügyi államigazgatási szerv írásbeli értesítését teszi kötelezővé. Az Eütv. 58. § (3) bekezdése, illetve (3a) bekezdése szerint az illetékes egészségügyi államigazgatási szervnél meghatározott feltételek esetén kérelmezni lehet a kötelező védőoltás alóli mentesítést, s e kérelemhez csatolni kell a mentesítés indokoltságát alátámasztó, a kezelőorvos által adott szakvéleményt, mely szakvélemény vagy a szakvélemény kiadásának megtagadása közigazgatási perben vitatható. Az Eütv. 58. § (4) bekezdése előírja, hogy a mentesítési eljárás alatt az adott védőoltás elrendelésének vagy a védőoltás igénybevételére vonatkozó kötelezettségre irányuló írásbeli felszólításnak nincs helye, s a mentesítési eljárás alatt a védőoltást korábban elrendelő határozat sem hajtható végre. Az Eütv. 58. § (5)–(6) bekezdése nyilvántartási, illetve értesítési kötelezettséget állapít meg. Az Eütv. 58. § (7) bekezdése előírja, hogy ha a védőoltás igénybevételére köteles személy e kötelezettségének írásbeli felszólításra sem tesz eleget, az egészségügyi államigazgatási szerv a védőoltást elrendeli; az egészségügyi államigazgatási szerv pedig közvetlen járványveszély fennállása esetén – a veszélyhelyzet szerint meghatározott védőoltások köre tekintetében – a határozatot azonnal végrehajthatóvá nyilváníthatja. Az Eütv. 58. § (8) bekezdése a védőoltásról igazolás kiadását teszi kötelezővé. Az Eütv. 58. § (9) bekezdése szerint a védőoltás hatékonyságának megállapítása céljából elrendelhető a beoltott személy orvosi vizsgálata, illetve vizsgálati anyag szolgáltatása. Az Eütv. 58. § (10) bekezdése az állam kártalanítási kötelezettségét állapítja meg a védőoltás adásával összefüggésben. Az Eütv. 58. § (11) bekezdése pedig meghatározza, hogy a (7) bekezdés alkalmazásában mi minősül közvetlen járványveszélynek.
- [26] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem tartalmaz önálló, alkotmányjogilag releváns összefüggést bemutató érvekkel alátámasztott indokolást arra nézve, hogy az Eütv. indítványban támadott 58. §-ának egésze, vagy

annak egyes rendelkezései az előbbieken ismertetett, több rész kérdésre kiterjedő szabályozással, miért sérti az Alaptörvény indítványban felhívott egyes rendelkezéseit [II. cikk, XV. cikk (2) bekezdése, XVI. cikk (1) és (2) bekezdései]. Ezért az indítvány, az Eütv. 58. §-ának egészét támadó részében nem tesz eleget az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjaiban foglalt követelményeknek, így – az Alkotmánybíróság következetes gyakorlatának megfelelően – „annak elbírálására nincs lehetőség” {34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]}.

[27] Miután az indítvány egyrészt nem felelt meg az Abtv. 26. § (1) bekezdésében foglaltaknak, másrészt az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjában írt feltételeknek, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. május 5.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró